

„Въ ваша земя вѣтръ дуетъ,
 „Вѣтръ дуетъ, оганъ гури.
 — „Ако гури, нека гури
 „Да изгури моя майка,
 „Моя майка, старъ бубайку,
 „Чи имаше многу моми,

„Многу моми, деветъ сестри —
 „Я си ми бѣхъ най-маличка
 „Най-маличка, нау-хубавка,
 „Вритъ-хи дади въ наше село —
 „Меня дади въ чюзду селу.....

Женидба съ друговецъ. Това е неприето по насъ. Прѣзъ периода на турчанъето българитѣ въ Родопитѣ, имало е случай мъжътъ да е билъ потурченъ, а жената да си е исповѣждала християнството до края на живота си; но то сж били изключителни обстоятелства. Подиръ истурчванъето ах-рянитѣ сж се залюбвали въ християнски момичета, но слѣдствията, споредъ народнитѣ пѣсни, сж били или самоубийството или избѣгванъето на братята имъ въ горитѣ, отъ гдѣто сж заплашване къмъ потурченитѣ, сж вардили вѣрата на сестритѣ си. Съ какво око се е гледало на това, виждами отъ слѣдующитѣ откъслеци на народ. пѣсни:

I.

Злати си друшки викаха:
 „Злату лю, мари хубава,
 Хаджи Милкова доащерю,
 Хайде на хору да идимъ.“
 — Идите, друшки, идите,
 Злата е турчинъ*) бендисалъ
 Мехримчену — Хасанъ-ага...

 На хоро-ну са фатила,
 Таманъ бѣше трижъ юбишла
 И Хасанъ-ага са зададе.
 Злата са пусна утъ хору

Чюздо е дятѣ плескала,
 Чоарна е коарпа метнала.

 Хасане чюздо чюжденче!
 Подай ми чюфтеръ ножуве
 Ебалка да си разряжемъ
 Сърце-ну да си расквасимъ.
 Га хи подаде ножуве
 Ебалки си ни разряза
 Ами си соарце разряза...
“

II.

Дѣлю си роаче пуроаче
 Юзунъ Дерцкемнемъ Яхряне
 „Яхряне каба-даие!
 Въ селу-ну имашъ двѣ лелки
 Лелкиньѣ да ни потурчатъ

Че га са воарнемъ фафъ селу
 Многу ще майки расплака
 И още дѣца въ курема-нъ
“

*) Турчинъ сж наричали помохамеданченитѣ българи, както и до днесъ.